

Dopis z Růženeckého kostela číslo 77

Milí přátelé, členové našeho společenství modlitby,

když bývá v těchto dnech venku zamračeno, sníh a mráz, je o to zřetelnější, jak je důležitá hřejivost vztahů, kterou přináší do našeho života druzí lidé a jak je potřebné mít na světě někoho blízkého – a může být třeba kilometry vzdálen – s kým se člověk může podělit o radosti i starosti, jaké právě prožívá. Kež vám i tento dopis přinese aspoň trochu tohoto lidského tepla a zahřeje vás u srdce, i když je venku sníh a mráz.

Předminulou neděli v evangeliu zazněla slova o tom, jak rybáři Šimon Petr, Jakub a Jan spravovali své sítě, ale pak jim Ježíš poradil, aby zajeli na hlubinu a své sítě tam spustili. Když to udělali, vytáhli tak velké množství ryb, že se jim sítě trhaly a lodě se potápěly a to nebylo všechno. Vzápětí dostali tito „úspěšní rybáři“ příslib, že už nemusejí být rybáři, protože když půjdou s Ježíšem, stanou se z nich rybáři lidí.

V dnešní době je moderní vytvářet mezi lidmi různé sítě. Nejsou z provazů, ale jsou virtuální sociální a internetové. Kdo je v síti, je propojen s druhými, může si po síti posílat různé zprávy a vědět o sobě. My máme také podobnou síť, pomocí které se můžeme navzájem trochu „zahřát u srdce“ a ani nemusíme vlastnit počítač – je to síť našich modliteb a čtyřikrát za rok také „sít“ těchto dopisů z Růženeckého kostela. Pojd' me tuto síť podobně jako Ježíšovi učedníci spustit na hlubinu. Jak?

Několikrát za rok k vám odesíláme na 1600 takových dopisů (600 má své adresáty na Slovensku, několik desítek v německy mluvících zemích a zbytek je poslán na různá místa v celé České republice) a pevně věříme, že vám přináší slova útěchy, povzbuzení i poučení. V poslední době začalo přicházet stále více dopisů také opačným směrem – totiž od vás k nám. Děkujete nám a píšete o tom, co jste prožili, nebo co prožíváte, píšete, jak s láskou na někoho nebo na něco vzpomínáte, nebo se s vděčností zmiňujete o tom, co vás v životě obohatilo... Mnohá slova jsou tak hluboká, že je škoda se o ně nerozdělit.

Obracím se proto na vás s novou výzvou a s velkou prosbou. Pište nám, prosíme, dál své dopisy a kdo bude mít jen trochu chuti, síly a odvahy, vezměte také do ruky tužku a papír a přidejte se. Zajed'te, prosíme, na hlubinu svých vzpomínek – co hezkého jste požili, koho vzácného jste v životě potkali, jaká moudrá slova vás v životě zasáhla a dodnes si je pamatujete, nebo slova jaké modlitby vám byla v životě útěchou. Můžete také poslat fotografii, když se k vašemu dopisu bude vztahovat.

Vaše dopisy vám pak chceme rozesílat dál a tak se o sobě navzájem dozvíme. Budeme vědět, že někde žije někdo, kdo má právě velkou starost, nebo velkou radost, a budeme na něj moci myslet ve svých modlitbách. Budeme se tak zabývat nejen minulostí, ale také přítomností, budeme vědět, kdo do našeho společenství patří a za koho se můžeme modlit. Dozvíme se také o tom, když někdo z vašeho okolí byl členem našeho společenství a zemřel.

Povězte o našem společenství modlitby i lidem ve vašem okolí. Rádi vám také zašleme knihu o Růženeckém kostele s mnoha barevnými fotografiemi. Každou sobotu je v 9.00 hodin mše svatá v Růženeckém kostele ke cti Panny Marie za živé a zemřelé členy našeho společenství.

Těšíme se na vaše dopisy.

Únor 2010